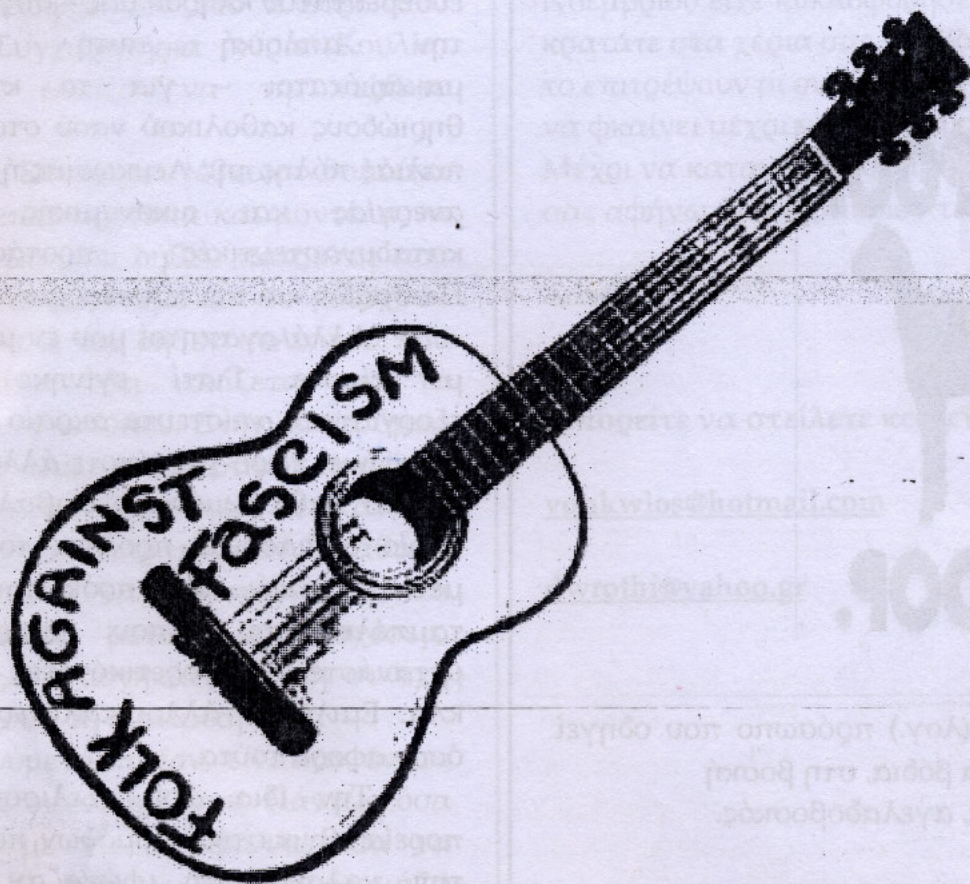

βουκώλος

χαίρε τεύχος αμέτρητον

τεύχος 7

νοέμβριος 2010

ΒΟΥΚΩΛΟΣ

Φυλλάδα Λογοτεχνικού Ομίλου

Πανεπιστημίου Κύπρου

THEY POOP,

I SCOOP.

Βουκόλος: (ο) (λογ.) πρόσωπο που οδηγεί ζώα και ιδιαίτερα βόδια, στη βοσκή
ΣΥΝ: γελαδάρης, αγελαδοβοσκός.

Βουκώλος: (σατ.) στηλιτευτική διάθεση του άνωθεν προσώπου. Υπονομευτές του αρκετοί: γράφουν, δημοσιεύουν, ποστάρουν, από παντού διασταυρωμένοι και άνευ λογοκρισίας.

προλογικόν

Πραγματικά ήμουν έτοιμη να γαμήσω και να δέρω σε τούτο το προλογικό σημείωμα. Μα είχα τόσα πολλά να πω. Πόθεν να ξεκινήσω; Που τις άθλιες φοιτητικές εκλογές με τα ιλλουστρασιόν προσώπατα στα διάσπαρτα πλακάτ ή που τις «διαδηλώσεις» για την επέτειο του Πολυτεχνείου μετά μπιτάτης μουσικής και βεεεβαία πολλαπλών φοιτητικών κεκτημένων; Που την απόφαση του ευσεβέστατου κλήρου μας – συγχωρέστε μου την απλοϊκή αυτή προσφώνηση μακαριότατοι – για το κτίσιμο ενός θηριώδους καθολικού ναού στο κέντρο της παλιάς πόλης της Λευκωσίας ή που τις περί ανεργίας και οικονομικής ανόρθωσης καταδυναστευτικές προτάσεις του Πισσαριδη και των «συντρόφων» του;

Αλλά αγαπητοί μου εν μου φκαίνουν με τίποτε. Γιατί εγίνηκε ένα τόσο εξοργιστικό, απίστευτα ακραίο γεγονός που εν αφήνει χώρο για τίποτε άλλο. Ναι, μιλά για το καθιερωμένο φεστιβάλ rainbow το οποίο ουσιαστικά προάγει τον «διάλογο» μεταξύ ημών. Εν πρόκειται να βάλω ταμπέλες του τύπου: κυπραίιοι, ξένοι, μετανάστες, διαφορετικότητες, ανοχή, κλπ κλπ. Εμιλήσαν άλλοι καλύτερα που μένα όσον αφορά τούτα.

Την ίδια ώρα εξελισσόταν και η πορεία εθνικιστικών ομάδων που αβέρτα με την γαλανόλευκη, φώναζαν συνθήματα κατά της ισλαμοποίησης της πατρίδας τους, απειλούσαν μουνιά μανάδων, έφτυναν καταπρόσωπο συνανθρώπους τους αποκαλώντας τους προδότες και γεννίτσαρους.

Μεταξύ αυτών έβλεπες να σουλατσάρουν οι αστυνομικοί προσπαθώντας να επιβάλουν την τάξη. Εξαιρετική η παρέμβαση της κυπριακής αστυνομίας για μια ακόμη φορά. Να προτάσσει απειλητικά τα γκλοπ, να τραβά τα κοπελλουρούθκια κατά προτίμηση που τους γιακκάδες ή να προσπαθεί να συλλάβει κανέναν άνθρωπο που τυχαία εξέπεσε τζιαμέ. Το μόνο που εν έκαμε - πράγμα παράξενο - ήταν να δημιουργήσει κλοιό προστασίας γύρω που κάτι ΘΑΥΜΑΣΤΕΣ προσωπικότητες του πολιτικού χώρου που επήγαν να διαδηλώσουν στο πλευρό των εθνικιστών. Συγχαρητήρια κύριε Κουλία. Την ειρωνία ελπίζω να τη νιώθετε κατάφορα.

Δεν έχω ξαναζήσει τέθοικαν θολούρα εικόνων. Έβλεπες πρότυπα και μοντέλα να πηγαينوέρχονται: του δήθεν πατριώτη που ανησυχεί για το αυτόνομο και το αυτόχθον της πατρίδας του, του δήθεν πολιτικού που έμπρακτα δείχνει ότι νοιάζεται για το μέλλον τούτου του τόπου. Στην ουσία όμως έβλεπες αφομοιωμένες ταυτότητες που μιαν ιστορία που δεν εχαρίστηκε σε κανένα, άκουες λέξεις που επαραπέμπαν ξεκάθαρα σε νοήματα αναμασημένα και εκαταργούσαν τις μεταξύ τους σχέσεις, λέξεις που εξευτελιστήκαν που τη συνεχή χρήση και εχάσαν τη δυναμική τους.

Το ζητούμενο, πλέον, είναι αν όντως μπορούμε να συνυπάρξουμε. Πάντως όσα είδα εκάμαν με να αμφιβάλλω και να τρομάζω. Να αμφιβάλλω και να τρομάζω για το πώς στο διάολο εννα καταφέρουμε να επιβιώσουμε δαμέσα δα. Η υπαρκτή πραγματικότητα κάμει φτερά και τη θέση της παίρνουν ολοκληρωτικές ιδέες και αγωνία για τη διαφύλαξη μιας ολύμπιας

«καθαρότητας». Η έννοια όμως της καθαρότητας απαιτεί για να συμπληρωθεί το νόημά της και την αντίστοιχη έννοια της βρωμιάς. Η βρωμιά όμως δεν είναι στα διαφορετικά χρώματα ή στις διαφορετικές εθνικότητες αλλά βαθκιά μέσα στην ψυχή μας και απ' ότι φαίνεται τη δική μας εν την ξεπλένει τίποτε. Απλά εν μπορούμε να παραδειγματιστούμε. Είμαστεν ανίκανοι. Και τονίζω το πρώτο πληθυντικό...

Έχει δυο χρόνια που την κυκλοφορία του πρώτου τεύχους του Βουκάλου. Πάλε τέλη Νοεμβρίου είχε κυκλοφορήσει. Τωρά κρατάτε στα χέρια σας το έβδομο τεύχος. Αν το επιτρέψουν οι συνθήκες έννα συνεχίσει να φκαίνει μέχρι να μας κουράσει και τούτο. Μέχρι να καταντήσει σύμβαση. Για την ώρα σας αφήνω. Και εις αύριον τα καλύτερα...

Δώρα.

Μπορείτε να στείλετε κείμενα στο:

youkwlos@hotmail.com

dwrothi@yahoo.gr

Αντικοινωνική συμπεριφορά

Ημασταν μαζί στο σχολείο και όταν ο καθηγητής έλεγε κάτι, εσύ ολοκλήρωνες τη φράση του για να δείξεις ότι τον παρακολουθείς. Σε θυμάμαι ύστερα να ψάχνεις για σπουδές με "επαγγελματική αποκατάσταση", γνωρίζοντας από τα 16 σε πιο πανεπιστήμιο θα βρεθείς (με λίγη βοήθεια από τη μαμά). Σε βλέπω τώρα στη δουλειά να γλύφεις ακόμη κι εκεί που δε χρειάζεται να γλύφεις, να πηγαίνεις Σάββατα για να κάνεις καλή εντύπωση και να κουνάς το κεφάλι όταν το αφεντικό ανακοινώνει τις "νέες δύσκολες συνθήκες". Σε βλέπω να παρακολουθείς τις κοινωνικές εξελίξεις μόνο μέσα από το φίλτρο της τηλεόρασής σου, και όταν γίνονται άδικες συλλήψεις να λες "κάτι θα έκαναν τα τσογλάνια". Σε βλέπω να τρίβεις τα χέρια επειδή έκοψαν 300 ευρώ από το γείτονά σου, γιατί "είναι δημόσιος υπάλληλος και αυτοί μόνο ξύνονται". Σε βλέπω να ψηφίζεις τα ίδια χάλια με διαφορετικές κάθε φορά φάτσες. Σε βλέπω να κουνάς με περιφρόνηση το κεφάλι για αυτούς που μεγάλωσαν και "δεν έβαλαν μυαλό" (δηλαδή δεν έγιναν όμοιοί σου). Σε βλέπω να φοροδιαφεύγεις και να μιλάς βαρύγδουπα για την "οικονομική κατάσταση της χώρας μας". Σε βλέπω που έχεις μία σχέση ή ένα γάμο από ανασφάλεια ή για κοινωνική επιβεβαίωση. Σε βλέπω που δε κάνεις έρωτα. Νιώθω την τεράστια οργή και την ανείπωτη θλίψη πίσω από το τεράστιο χαμόγελό σου και αυτό είναι που σιχαίνομαι: το φόβο ή την ανικανότητά σου να τα εκδηλώσεις. Δε φταίω μόνο εγώ, είσαι και συ παντού. Κάνε ένα φάκελο και γράψε "αντικοινωνική συμπεριφορά".

Πλάνητας

Ανταποκρίσεις μεταπτυχιακής Αθήνας, μήνας Νοέμβρης

Με επίπλαστες λύπες και Ρεγγίνα. Κι άντε να αποσυνδέσεις τα δεκαοχτώ σου χρόνια από την Αθήνα, που γράφει στις Στιγμές. Περιμένοντας λεωφορείο μετά το μάθημα παρατηρώντας τους ανθρώπους δίχως βλέμματα ή λόγια. Οι παλιοί καλοί φίλοι κάνουν βουκωλικές εκδόσεις με φραπέ καλών καθουμένων. Τους στέλνω ανταπόκριση από τη γεμάτη στάση στον Ευαγγελισμό. Να συνεχίσουν οι φοιτητές να μιλούν. Ή μάλλον να αρχίσουνε πιο δυνατά. Απ' την Αθήνα θα πάω στο Μοντεβίδεο ίσως και στη Σαγκάη· είναι κάτι κι αυτό δεν μπορείς να το αμφισβητήσεις, σαν τα παλιά καλά κρασιά που μεστώνουν.

Μαρία Μηνά

Το Υπερ-βολικό κάθισμα

Είναι γνωστό τοις πάσι αυτό το αλλιώτικο κάθισμα. Σε αυτό ζει το σύγχρονο πολιτισμένο ον της κοινωνίας μας. Ένα κάθισμα που βρίσκεται προβλημάτων. Παρακολουθώντας καθημερινώς την επικαιρότητα και ενημερωμένη για το κοινωνικό γίνεσθαι γίνομαι δέκτης πολλών δυσάρεστων καταστάσεων που έχουν μετατρέψει τον άνθρωπο ως ένα ον όχι που υπάρχει, αλλά που συνυπάρχει (ως άχθος αρούρης, θα έλεγαν οι αρχαίοι Έλληνες).

Εν πρώτοις, βρίσκονται οι πολιτικοί που επαγγέλλονται άρτους και θεάματα για το θεαθήναι, οι διδάσκαλοι που ακόμα και οι ίδιοι έχασαν πλέον το πραγματικό νόημα της παιδείας, και τέλος, εμείς οι «ελεύθεροι πολυορκισμένοι» άνθρωποι στο σύγχρονο υπερκαταναλωτισμό. Διάγουμε βίο πολυτελή και συνάμα ευτελή, έχουμε, στέγη, εργασία, σουπερμάρκετ, τηλεόραση, χρήμα, χρήμα, χρήμα... και ληγμένες Μεγάλες ιδέες.

Τα μεγάλα πιστεύω έχουν χαθεί μέσα στο πέρασμα του χρόνου ανεπιστρεπτί. Μην αναρωτιέστε γιατί, αφού η καθ' όλα εύκολη ζωή μας μάς μετουσίωσε σε εφησυχασμένα όντα. Η πλειονότητα της σύγχρονης γενιάς δεν ένιωσε στο πετσί της την έννοια της δυσκολίας. Εντούτοις, δυσκολία αντιμετωπίζουμε για να ξεφύγουμε απ' τον φαύλο κύκλο που εμείς οι ίδιοι ζωγραφίσαμε και ζούμε. Είναι απλό. Ζούμε την παρουσία της απουσίας της ουσίας! Έχουμε χάσει το νόημα της ζωής μας. Επί καθημερινής βάσεως, θέλοντας και μη καθόμαστε εμπρός από το χαζοκούτι και ενστερνιζόμαστε άκριτα ότι βλέπουμε. Ειδικότερα, παρακολουθούμε παθητικά τις ειδήσεις, με ενδιαφέρον όμως τις ρηχές κουτσομπολίστικες εκπομπές – διότι πλέον μόνο αυτά μας γεμίζουν – και γενικώς πληρούμε όλα τα προσόντα ενός πτωχού πνευματικά ανθρώπου. Συνεχίζοντας, έχουμε την κατά κράτος νίκη του σώματος επί του ψυχοπνευματικού κόσμου. Είμαστε δεμένοι επάνω στο άρμα του υπερκαταναλωτισμού και τρέχουμε με κατεύθυνση τις βιτρίνες των φωτεινών καταστημάτων. Σπαταλάμε το χρήμα για ευτελείς συνήθειες και για τον εσωτερικό κόσμο μας τι απομένει; Έχουμε παραγκωνίσει τα βιβλία σε ένα υψηλό ράφι της βιβλιοθήκης, και η εφημερίδα δυστυχώς αντικαταστάθηκε από το περιοδικό του συρμού. Εν συνεχεία, η εσωτερική αναζήτηση, το σαράκι της αγωνίας για την κοινωνία που ζούμε, βρίσκονται σε κατάσταση λήθαργου και αυτό ως φυσικό επακόλουθο έχει την παθητική μας στάση απέναντι στα μεγίστης σημασίας προβλήματα του καιρού μας. Οικολογικό πρόβλημα, ναρκωτικά, κρίση αξιών, προβλήματα επικοινωνίας, παραπαιδεία, υπερθεοποίηση του καταναλωτισμού, οικονομική κρίση και εν τέλει ίσως και προσωπική κρίση. Αναντίλεκτα, αυτό που πραγματικά μας ενδιαφέρει είναι ικανοποίηση των ατομικών μας

συμφερόντων, σχεδίων και αναγκών και έπειτα... γαία πυρί μειχθήτω. Ωστόσο, θα πρέπει να σημειωθεί ότι τα καυστικά σχόλια μου δεν εκτοξεύονται προς όλους. Υπάρχουν, ευτυχώς, και οι εξαιρέσεις της κοινωνίας μας, που αν και μειονότητα μπορούν να αποτελέσουν την κινητήρια δύναμη για σημαντικές μελλοντικές αλλαγές.

Κλείνοντας, το μόνο αδιαμφισβήτητο, βάσει των παραπάνω, είναι ότι βουλευτήκαμε στο υπερ-βολικό κάθισμα μας και έχουμε ντύσει τη ζωή μας με ένα πέπλο μίζερης, αγοραίας ευτυχίας. Ζούμε την μεγάλη εξάπλωση του έχειν και την συρρίκνωση του είναι. Έχουμε ρυμουλκηθεί σε ένα κίβδηλο κόσμο ευδαιμονίας και ζούμε με αυτόν. Έχουμε εκτροχιαστεί, το καταλάβατε;

Φαίδρα Κένθου

Στο εν λόγω κείμενο η αρθρογράφος αναφέρεται... μπιιιιιιιιιιιιιιιιιπ...

Κουράζει με, κουράζει με απίστευτα, μάλλον, κουράζουν με απίστευτα τούτες οι απανωτές προσλήψεις της πραγματικότητας, τούτες οι καταραμένες κατασκευές, τα σημαίνοντα σύμβολα τζιαι η ίδια η γλώσσα. Εν ικανά να σε κάμουν να πεις πράγματα που διαφορετικά εν θα έλεγες, εν ικανά να σε καταστήσουν άγαλμα στην πλατεία του χωρκού εν μιά νυκτί και την άλλη στιγμή να σε κατεδαφίσουν σαν έναν γαμημένο Εφιάλτη, προδότη βεληνεκούς.

Έχω το και ξεχνώ εύκολα, να φανταστείς εξέχασα για ποιον σκοπό γράφω. Λαλούν ότι για ούλλα υπάρχει ένας απώτερος σκοπός, γί αυτό τζιαι ο άνθρωπος ολοένα τζιαι χώνεται πιο βαθκιά μες στο καβούκι του. Μαλακίες. Απλώς πλέον εμάθαμε να υπάρχουμε. Εν τόσο φυσικό να υπάρχουμε που πιστεύουμε ότι τούτον ένι η ουσία είναι να υπάρχουν. Να περιφέρεις την ανούσια ύπαρξή σου. Άτομο χωρίς φιλοδοξίες έννα πουν οι περισσότεροι, δε βαριέσαι θα σου σύρουν οι σταρχιδιωτές.

Που είχα μείνει; Ναι, οι καταραμένες οι κατασκευές εν υπεύθυνες για όλα τα δίπολα που υπάρχουν. Απλώς εν αναγκαίο κακό να αντιληφθείς τις συνομαδώσεις που υπάρχουν και να επιλέξεις που σου ταιφκάζει παραπάνω να μπεις. Τζιαι στήνεις με τόση μεθοδικότητα, με τόσην επιμονή το κλειστό σου σύμπαν. Γεμώνεις το ιδεολογήματα – άλλα φτηνά, άλλα ιδιοφυή – τζιαι υπερασπίζεσαι τα. Πιστεύεις τα ρε παιδί μου τζιαι πείθεις τζιαι τους «απ' έξω» (μάλλον χωρίς εισαγωγικά), πείθεις τζιαι τους απ' έξω ότι εν τζιαμέ τζιαι συ θα τα προασπίζεσαι και με τίμημα την ίδια σου τη ζωή. Αβάντι!!

Μεν προσπαθείς να έβρεις λογικό ορισμό σε τούτο το γραφτό. Η ώρα εν τέσσερις τα χαράματα τζιαι γράφω. Όπως λαλεί και ο Saramago, ο κοινός νους με εγκατέλειψε από ώρας, και έμεινα δαμέ με την παραλογικότητά μου. Πάντα άρεσκε μου να διαβάζω στρωτά κείμενα, με επιχειρήματα, με ξεκάθαρη πορεία σκέψης. Εγώ αδυνατώ να γράψω κάτι τέθκοιο. Τι με κάμει τούτο; Πως στο καλό εκατάφερα να διαρρήξω έτσι την ταυτότητά μου; Εν άφησα ούτε ένα σημείο συμπαγές έτσι για το γαμώτο. Έτσι για να πω ΝΑΙ ΕΧΩ ΤΖΙΑΙ ΓΩ ΜΙΑΝ ΙΔΕΑΝ ΥΨΗΛΗ (δαμέ βάλλει ο καθένας ότι θέλει: το χρώμα που θα βάψω τα νύχια μου, αν είμαι κυπραία ή ελληνοκύπρια, αν πιστεύω ή όχι στον ύψιστο, αν οι συμβολισμοί του Α – μέσα σε κυκλούι ρε παιθκιά – τζίζουν με έστω και τόσο).

Νομίζω ήβρα την απάντηση. Η φάση τούτη εν όπως το σημάδι πάνω στον τοίχο της Γουλφ. Βλέπεις τα πάντα που μακρυνά και φαίνονται σου απροσδιόριστα, καινά, ενθουσιάζουν σε. Τζιαμέ ξεκινά το μυαλό τζιαι στήνει τα σκηνικά, θκιαλέει τους ηθοποιούς, ράφκει τα κουστούμια, επιλέγει τη μουσική. Νοηματοδοτείς, στοχοπροσηλώνεσαι και δηλώνεις ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ. Ναι! Επιτέλους! Τζίνο το σκατό πάνω στον τοίχο έκαμε σε να δημιουργήσεις μιαν ολότητα την οποία προσκυνείς μια φορά πριν που κάθε γεύμα. Το μάτι σου στον πολύ τον καιρό συνηθίζει το τζιαι τολμάς να το πλησιάσεις, θέλεις να νιώσεις ακόμα πιο πλήρης εν σε κανεί η απλή ευτυχία. Πλησιάζεις με τουπέ τζιαι αέρα και εκεί αντιλαμβάνεσαι ότι το σημείο εν ένα φτωχό σαλιγκαράκι. Ε τότε αγαπημένα αναγνώστα γονατίζεις χαμέ, φτύνεις τζιαι αρκέφκεις ένα γοερό κλάμα. Αλλά τούτο το κλάμα εν ξέρω αν λειτουργεί καθαρικά. Τεντώνεις το χέρι σου, σκληραίνεις την παλάμη και διάς μιαν πάνω στον τοίχο. Το σαλιγκαράκι σπουρντά, ξημαρίζει σου τζιαι τον τοίχο τζιαι το χέρι. Σηκώνεσαι, επαναλαμβάνω, εν ξέρω ίνταλως σηκώνεσαι. Πιο ελεύθερος; Πιο χαμένος;

Εξίασα γιατί έγραφα. Αν εκάπνιζα θα ήθελα ένα τσιγάρο τωρά. Αλλά μάλλον αρκεί μου ο Waits. Έχει την ικανότητα να με ηρεμεί, σαν να τζιαι ξέρει το μυστικό:

*Sane, sane, they're all insane
Fireman's blind, the conductor is lame
A Cincinnati jacket and a sad-luck dame
Hanging out the window with a bottle full of rain
Clap hands*

Χειροκροτήστε τη φτωχή ανθρωπότητα.

Δώρα

Απογοήτευσις....

Στο Πανεπιστήμιο που σπουδάζω τώρα (μίλια μακριά που το funky ΠανΚυ) κάποια πράγματα εν εντελώς διαφορετικά τζαι κάποια πράγματα εν τόσο, μα τόσο ίδια. Οι φοιτητικές Πέμπτες στα κλαμπ της πόλης, οι φοιτητές που παν σπίν τους κάθε Σαββατοκυριακό (με τα άπλυτα για τη μάμμα πάντα) τζαι άλλα πολλά.

Η πρώτη απογοήτευση που τούτον το καινούργιον Πανεπιστήμιον ήρτεν πάνω κάτω την ιδιαν περίοδο με την πρώτη επιβράβευση (τον πρώτο παχουλό μισθό μου που σημειωτέον ήρτεν στην ώραν του τζαι όι 6 μήνες μετά, το λογιστήριο τους έννεν κυπριακόν αλόπως). Στον πρώτο μου μήνα λοιπόν ανακάλυψα τες βελγικές αριστερές, «πράσινες», δεξιές φοιτητικές οργανώσεις. Πολλά πράματα εν εκατάλαβα, αλλά εθθυμίζαν τες δικές μας παρατάξεις. «Εν γίνεται, όι τζαι δαμέ» εσκέφτηκα στην αρχήν. Αλλά σιγά σιγά είδα τζαι κάποιες διαφορές.

Η πρώτη τζαι η τελευταία φορά που άκουσα για τούτες τες ομάδες (σε αντίθεση με τες δικές μας βλέπετε δεν έχουν την μούττην τους χωμένη σε ουύλλα τα πράματα του Πανεπιστημίου) ήταν όταν έππεσεν στα σιέρκα μου ένα φυλλάδιο που εκαλούσεν τους φοιτητές σε διαδήλωση (πόσα φυλλάδια τέθοκια είδετε που τες Πρωτοπορίες τζαι τες Προοδευτικές;; όι προκαλώ σας, μετράτε. Εξαιρούνται οι διαδηλώσεις στες επετειούς). Διαδήλωση που οργανώννετον που ούλλες τες οργανώσεις του Πανεπιστημίου (μαζί, από κοινού πως το λένε;) για να σταματήσουν τη δημιουργία φοιτητικής οργάνωσης στο πανεπιστήμιο μας καθοδηγούμενης που το πιο ακροδεξιό κόμμα του Βελγίου. Τζείνον που θέλει να πετάξει έξω που τη χώρα ούλλους τους ξένους, θέλει να κάμει οργάνωση σε ένα πανεπιστήμιο με εκατοντάδες ξένους φοιτητές (εμού συμπεριλαμβανομένης). «Ναζί δε χωρούν στο Πανεπιστήμιο» ελάλεν το φυλλάδιο. Στη διαδήλωση δεν επία, αλλά άκουσα ότι εκατέβηκεν πολλός κόσμος, πράγμα απρόσμενον για την πόλη μας, γεμάτη φοιτητές που το σημαντικότερον τους μέλημα είναι να μεθύσουν να γινούν γαούρκα (εν ξέρουν δαμέ την πιλότταν). Πάρα πολλοί ξένοι φοιτητές τζαι πάρα πολλοί Βέλγοι βέβαια. Τζαι ξέρετε τι; Επετύχαν. Η οργάνωση εν έγινε ποτέ.

Βλέπετε μπορεί να είμασταν στο δεξιό κομμάτι της χώρας (το φλαμανδόφωνο μέρος του Βελγίου φκάλλει συνήθως δεξιές κυβερνήσεις), αλλά το πανεπιστήμιο, οι φοιτητές, οι καθηγητές και οι εργαζόμενοι του, φωνάζουν σταθερά ΟΧΙ στες ρατσιστικές ιδέες. Τζαι οι βελγικές παρατάξεις, που ούτε φυλλάδια φκάλλουν κάθε εφτομάδαν, ούτε πηήζουν τους φοιτητές με πελλάρες, εδράσαν μιαν φοράν, αλλά αποτελεσματικά. Τζαι βάλλω το Πανεπιστήμιον Κύπρου στην ιδιαν κατάσταση, τζαι αναρωθικιούμαι Σε

έτσι περίπτωση εννά γινεί διαδήλωση; Εννά φκάλουν οι παρατάξεις από κοινού φυλλάδια; Εννά κατεβεί κανένας φοιτητής στο δρόμο (ή έστω να φκεί που την καφετέρια στες φοινικούδες, όί της Λάρνακας ολάν, τζιαμέ δέρνουν, τζείνες πόξω που το πανεπιστήμιο) τζαι να πει «έξω οι Ναζί που το πανεπιστήμιον»; Όξα εννά συνεχίσουν ούλλοι την πιλότταν;

Χμ.....

Ίσως τελικώς να εβιάστηκα να τους κρίνω τούτους τους Βέλγους... Τόσην απογοήτευσην που έφαα που το ΠανΚυ τόσα χρόνια, αντέχω ακόμα λλιόν.

Ερικήνη

Μ' αρέσει να περπατάω βράδυ, μόνη στα στενά σοκάκια των πόλεων...

Σιχαίνομαι να γράφω κατά παραγγελία.

Γραπτός λόγος εξ ανάγκης.

Πες μου κάτι που ανθίζει.

Ο ρατσισμός.

Τι θα πει ξενοφοβία;

Ρατσισμός είναι..., είναι κάτι που νιώθουν οι άνθρωποι γι' άλλους ανθρώπους.

Κάτι σαν αγάπη δηλαδή.

Παράξενος παραλληλισμός. Η καλύτερα ατυχής. Δεν ξέρω.

...?

(!)Να σου πω τι δεν είναι;

Η ιστορία που μου διηγήθηκε ένας πολιτικός πρόσφυγας απ' το Ιράν για να με παρηγορήσει ένα βράδυ που ο υπόλοιπος κόσμος μ' είχε εξορίσει στο παγκάκι μιας έρημης πλατείας.

Ο Μαροκινός που μου άνοιξε την πόρτα του όταν με λήστεψαν ξημερώματα στο δρόμο για το σπίτι και μ' άφησαν να περιφέρομαι σα χαμένη με την κρύα αίσθηση του μετάλλου στο λαιμό μου να με στοιχειώνει. Αφού με άκουσε και με ηρέμησε μου έδωσε λεφτά για ταξί και φρόντισε να φτάσω εκεί που του ζήτησα.

Οι αναμνήσεις που μοιράστηκε μαζί μας και το εξαιρετικό αρωματικό τσάι που μας κέρασε ένας Άραβας όταν τυχαία περνούσαμε έξω απ' το μαγαζί του.

Ο άστεγος από τη Βουλγαρία που μου κράτησε παρέα μια κρύα νύχτα στην αίθουσα αφίξεων ενός αεροδρομίου μιλώντας μου για Schopenhauer.

Τα ζαχαρωτά που μου αγόρασε μια κοπέλα απ' τη Βοσνία για να με γλυκάνει, μια μέρα που το χρειαζόμουν.

Η Ισπανίδα που άρχισε να πάει στην οικογένειά της το βράδυ της Πρωτοχρονιάς γιατί βλέποντας στο δρόμο για το σπίτι μια παρέα απελπισμένων ξυλιασμένων απ' το κρύο φοιτητών να κάνει οτοστόπ, επέλεξε να κάνει μια παράκαμψη και να μας πάει στον προορισμό μας.

Το χαμόγελο και η καλή κουβέντα μιας κοπέλας απ' τη Χιλή τη στιγμή που η καταπραϊντική γαλήνη που προσφέρει η απομόνωση είχε αρχίσει να καταντάει αβάσταχτη.

Να τι δεν είναι ξενοφοβία.

Ευτυχώς που οι μάγισσες δεν ξέρουν τι πάει να πει ρατσισμός.
Ευτυχώς.

Καληνύχτα Ολάγια.

Καληνύχτα Λιλιάς.

La bruja del bosque

tell me oliver, do you mind if we don't get out there? would you mind if we just stayed in the book?

- well, i think we should get out, on the streets twain, and maybe then, at some point onwards, we can rewrite the book ourselves

Διάβαζα ένα κείμενο του Φουκώ για τις ετεροτοπίες, από που και το εξής: in civilizations without boats, dreams dry up, espionage takes the place of adventure and the police takes the place of the pirates. Τελειώνοντας το άρθρο του εντροπικού, μετατοπίστηκα στην ετεροτοπία του youtube για να δω το βίντεο της διάλυσης του φεστιβάλ rainbow από την πορεία-επίθεση ορισμένων οργανώσεων εθνικής αλληλεγγύης και εθνικής σωτηρίας, παρουσία βουλευτών από τους κομματικούς χώρους του ΔΗΚΟ και του ΔΗΣΥ. Ξανά πίσω στο κείμενο του εντροπικού: για τον Φουκώ, η έννοια του χώρου είναι περίπου επαναληπτικά ετεροτοπική, υπό την έννοια ότι ο χώρος είναι γεμάτος other spaces που διαδρούν με τους ήδη υπάρχοντες - νοσοκομεία, μουσεία, ψυχιατρεία, φυλακές, αρχαιολογικά ευρήματα, βιβλιοθήκες, εκκλησίες. Αυτού του είδους τα other sites ή counter-sites, όπως υπονοείται, είναι επικαλυμμένα με σημασία και αξιοποιούνται συνήθως προς την κατεύθυνση της δημιουργίας κοινωνικών επικρατειών - η σημασία που αποδίδουμε στα πράγματα κατασκευάζει τον χώρο και κατ'επέκταση τις κοινωνικές μας επικρατείες, μεταβάλλεται και αναδιαμορφώνει, εμπλέκει και αποκλείει, ρευστά, επιτελεστικά.

Η εθνική ταυτότητα στην Κύπρο, φαίνεται να εξυπηρετείται από τον μηχανισμό της ετεροτοπίας, υπό την έννοια ότι η εθνική ταυτότητα είναι το φανταστικό που τροφοδοτείται από το χώρο - εκκλησίες, αρχαιολογικά ευρήματα, παρελάσεις, στρατός - και διαπερνά το άτομο υποκειμενοποιώντας/αποκειμενοποιώντας το επιτελεστικά. Το αίτημα να χτιστεί καθεδρικός ναός στην παλιά Λευκωσία για παράδειγμα, δεν προκύπτει τυχαία, εντάσσεται στο πλαίσιο της κατασκευής μιας συγκεκριμένης ταυτότητας, ελληνικής-ορθόδοξης σε ένα χώρο που διατρέχεται από διαρκείς ετεροτοπίες εθνικού. Είναι μια προσπάθεια να επικαλυφτεί ο χώρος από το ποίση του ελληνορθόδοξου, να επανεκκληφθεί ως ελληνοκυπριακός, παρόλες τις αντιξοότητες της παρούσας σύλληψής του ως αποκλειστικά ελληνοκυπριακού. Η ίδια η σύνδεση της Κύπρου με την Ελλάδα, με την ορθοδοξία, η προβολή της ιστορικής συνέχειας του κυπριακού χώρου σε παράλληλους δρόμους με την Ελλάδα, μεθοδολογία που και εκπαιδευτικά και ακαδημαϊκά θα έπρεπε ήδη να έχει αναθεωρηθεί - ιδιαίτερα ο ρόλος της αρχαιολογίας και της ιστορίας στην κατασκευή μιας ενιαίας ιστορικής γραμμής που διατρέχει τον ελληνικό και τον κυπριακό χώρο - εν τέλει φαίνεται να μετέτρεψε και να μετατρέπει ακόμα την

ετεροτοπία του τουρκοκυπριακού ή οποιαδήποτε άλλη εθνική ετεροτοπία στο νησί σε ετεροτοπία αποκλεισμού, ετεροτοπία απόκλισης από την παρούσα κεντρική επικράτεια στο νησί-την ελληνορθόδοξη, η οποία κατασκευάζει χωρικές συντεταγμένες αποκλείοντας άλλες εθνικές ετεροτοπίες-ενδεικτική είναι η γεωγραφία της παλιάς Λευκωσίας.

Το σύνθημα «σε λίγα χρόνια θα είσαι εσύ μειονότητα» που ακούστηκε στις ταραχές της Παρασκευής, θα έπρεπε να λέει πολλά για το ολισθηρό έδαφος της διαδικασίας μέσω της οποίας τροφοδοτούμε την εθνική ταυτότητα στην Κύπρο: την ελληνικότητα της κυπριακής ταυτότητας. Το βασικό στη διαδικασία της κατασκευής μιας συμπαγούς εθνικής ταυτότητας για την κοινωνική συνοχή είναι η επικράτεια που αποβλητοποιείται στην πορεία. Εν τέλει, η διαδικασία κατασκευής και υπεράσπισης του εθνικού έχει αποδειχθεί ανεπαρκής και α-δύνατη να ισχύσει χωρίς τους όρους του υποκειμένου και του αποκειμένου, του εμπλεκόμενου και του απόβλητου, χωρίς δηλαδή να δημιουργεί μειονοτικές επικράτειες, κατά των οποίων ασκείται βία, όπως έγινε και στο φεστιβάλ της Παρασκευής. Ασφαλώς, η πορεία των εθνοφρόνων (δεν θα τους αποκαλέσω φασίστες, δεν θέλω να ανοίξω κουβέντες πάνω στο δίπολο φασίστας-κομμουνιστής) έγινε για τη μετανάστευση, εν τέλει όμως, όπως αποδείχτηκε από τη συνθηματολογία και τους μηχανισμούς των συγκεκριμένων ομάδων, η μετανάστευση ήταν η αφορμή για την επαναφορά του εθνικού και προβλήθηκε ως πρόβλημα για το επιθυμητό συμπαγές του ελληνοκυπριακού έθνους, το οποίο αρνείται να συναναστραφεί ή να εμπλακεί με οποιοσδήποτε άλλες εθνικές ετεροτοπίες - γ'αυτό στη συνθηματολογία εμφανίστηκε ξανά ο τούρκος, η ισλαμοποίηση του νησιού, η μειονότητα, μαζί με το πρόσχημα του οικονομικού παράγοντα (ολοι γνωρίζουμε ότι οι περισσότεροι μετανάστες στην Κύπρο δεν εργάζονται ως business administrators).

Το ζήτημα επομένως, αφορούσε και αφορά την εθνική ταυτότητα και την αυτοματοποίησή μας να αποκαλούμαστε ελληνοκύπριοι της κεντρικής επικράτειας χωρίς να εξετάζουμε τη διαδικασία δημιουργίας της εθνικής ταυτότητας, αν είναι απαραίτητο να υπάρχουν αλληλοαποκλειόμενα εθνικά χαρακτηριστικά, ποια ακριβώς είναι τα δικά μας, αν υπάρχει δυνατότητα τέτοιου προσδιορισμού, ποιες είναι οι συνέπειες του εθνικού προσδιορισμού, ποιοι είναι οι τουρκοκύπριοι που ζουν απέναντι-εχτός από ετεροτοπικά φαντάσματα ή προαιώνιοι εχθροί μας και αν υπάρχει εναλλακτική προοπτική ή εναλλακτικό φαντασιακό που να τείνει προς τη συνύπαρξη, τη διαφορά μπροστά στο υφιστάμενο τετελεσμένο κλισέ των συνθημάτων «έξω οι ξένοι από την Κύπρο», «φωτιά και τσεκούρι» και ούτω καθεξής. Η πορεία της Παρασκευής απέδειξε ότι στην Κύπρο υπάρχει ακόμα η λογική του εθνικού εγκλεισμού (πάλι καλά που βρίσκει αντιτώσεις). Η επαναφορά του

ζητήματος της μετανάστευσης ήταν απλώς μια αφορμή για τον επαναπροσδιορισμό της εθνικής ταυτότητας, η βίαιη κατάληξη της 'διαμαρτυρίας' αποδεικνύει ακριβώς την αποτυχία της λογικής αυτών των ομάδων, την αποτυχία του discourse της δεξιάς πολιτικής και όλων των εμπλεκομένων σε τέτοιου είδους διαμαρτυρίες. Το αδιέξοδο της λογικής όλων όσοι υπερασπίζονται την εθνική ταυτότητα, τη θρησκεία και την πλειοψηφία χωρίς να ποτέ να διερωτούνται τι απογίνονται στην πορεία τα αποκείμενα, οι μειονότητες, οι άνθρωποι που τρών το ξύλο, οι άνθρωποι που γίνονται υπάνθρωποι διότι δεν κουβαλούν πάνω στο κουφάρι τους τις «καλύτερες δυνατές» σημασίες που επικαλύπτουν τα δικά μας κουφάρια. Το επιπλέον είναι ότι η δεξιά εκτέθηκε, το discourse της συνδέθηκε με την ακροδεξιά και η πολιτική απέδειξε ξανά ότι ένα από τα πράγματα που κάνει καλά είναι να τροφοδοτεί συμπεριφορές που τείνουν στη διάσπαση, τη διαμόρφωση επικρατειών και εν τέλει την έκρηξη βίαιων συμπεριφορών που στο παρελθόν είχαν εξελιχθεί σε εθνικά τραύματα. Το πρόβλημα της μετανάστευσης σίγουρα είναι βαθύτερο, κρίμα που χρησιμοποιείται για την επαναφορά του εθνικού, της υπενθύμισης της ελληνικότητας της κυπριακής ταυτότητας και του αποκλεισμού του έτερου.

Όσοι 'εγαμήσαν τζαι εδέραν' την Παρασκευή υποθέτω πως δεν εσχετιστήκαν ποτέ στη ζωή τους με μετανάστην ή τουρκοκύπριον, ούτε καταλαβαίνουν πόσο ξεπερασμένον εν το λεξιλόγιο τους τζαι οι πράξεις τους, το μόνο σίγουρο εν ότι εν έχουν κανέναν όραμα συνύπαρξης, διαλόγου ή προβληματισμού, εν έρμαια μιας συγκεκριμένης προπαγάνδας η οποία φαίνεται να υπερκαλύπτει τα προβλήματά τους. Εν τους εύχουμαι να νιώσουν στο πετσί τους τη βία τζαι τον αποκλεισμό που ασκούν στους άλλους. Για μένα πολλά πράγματα εν μάταια, η θρησκεία, η εθνική ταυτότητα, το ισχυρό φύλο. Το μόνο που καταφέρνουν έني πάντα να προκαλούν προβλήματα, να τσακωνούμαστε, να δέρνουμε τζαι να φωνάζουμε ο ένας στον άλλον χωρίς να αποφασίζουμε ποτέ για λόου μας, αν θέλουμε όντως τα πράγματα να εν έτσι τζαι να έχουν τες σημασίες που έχουν. Ένα έπρεπεν με το παρελθόν που έχουμε να επρωθούσαμε περισσότερο στρατηγικές λύσης τζαι συμβίωσης παρά αποκλεισμού τζαι υποταγής.

E.

Ακολουθεί μία σειρά κειμένων που δημοσιεύτηκαν στα ιστολόγια των αντίστοιχων ομάδων/συλλογικοτήτων με αφορμή τα γεγονότα της Λάρνακας στις 5/11/2010 στα πλαίσια του ετήσιου φεστιβάλ Rainbow.

Μια πρώτη ανάγνωση της σύγκρουσης ρατσιστών και αντι-ρατσιστών [ψες] στην Λάρνακα και των πολιτικών της προεκτάσεων

Κατ' αρχήν να σημειώσουμε την πολιτικά απαράδεκτη στάση του κράτους και της αστυνομίας να επιτρέψει στην εθνικιστική-ρατσιστική πορεία να πλησιάσει τον χώρο του αντιρατσιστικού φεστιβάλ Rainbow, η οποία συνιστά, αν όχι σκόπιμη προσπάθεια επιβολής μιας λογικής χωροχρονικής συνύπαρξης ρατσιστών και αντι-ρατσιστών, τότε σίγουρα μνημειώδη βλακεία και ανευθυνότητα. Ο αρχηγός της αστυνομίας και ο πολιτικός του προϊστάμενος θα πρέπει να λογοδοτήσουν στην κοινωνία για αυτή τους την πράξη ή οποία υπέθαλψε την συμπλοκή και οδήγησε σε τραυματισμούς και στο μαχαίρωμα τουλάχιστον δυο ατόμων από επιτιθέμενους ρατσιστές.

Το βασικό πολιτικό αποτέλεσμα είναι ότι η εθνικιστική-ρατσιστική πρόκληση δεν πέρασε τελικά! Οι εθνικιστές βρήκαν απέναντί τους καθώς πλησίασαν προς τον χώρο του φεστιβάλ Κύπριους και ξένους αντι-ρατσιστές ενωμένους που όρθωσαν το ανάστημά τους και απάντησαν ότι «δε θα περάσει ο φασισμός».

Σε ένα δεύτερο επίπεδο η παρουσία του Κουλία όπως και δημοτικού συμβούλου του ΔΗΣΥ στην εθνικιστική διαδήλωση "κατά των μεταναστών και της Ισλαμοποίησης" και μάλιστα ως επικεφαλής συνιστά σαφέστατη απόπειρα από μερίδα του απορριπτικού πυρήνα αλλά και της δεξιάς να νομιμοποιηθεί εκ νέου η ρατσιστική άκρα δεξιά, η βία της και ως πρακτική και ως απειλή (-να θυμίσουμε την ανακοίνωση των εθνο-φυλετιστών της "Ελληνικής Αντίστασης" όπως οι ίδιοι αυτοπροσδιορίζονται μετά την απόφαση για διοργάνωση αντιρατσιστικού φεστιβάλ στην Λάρνακα από πλευράς ΚΙΣΑ: «Θέλουν πόλεμο, θα τον έχουν»).

Οι εθνικιστές δεν μπορούν πλέον να αυτο-διαχωρίζονται σε "πατριώτες αντι-κατοχικούς" και "εθνο-φυλετιστές, εθνικοσοσιαλιστές". Ψες παρέλασαν μαζί, έβρισαν μαζί και χτύπησαν μαζί (υπάρχει μάλιστα μαρτυρία και για βίαιη επίθεση του ηγέτη του ΠΑΚ σε μετανάστες στον χώρο της εξέδρας του φεστιβάλ). Πρόκειται για το πολιτικό ξεγύμνωμα του απορριπτικού πυρήνα από κάθε επίφαση πολιτικής ορθότητας ή πολιτικής σοβαρότητας. Πρόκειται για τραμπουκισμό μιας εκδήλωσης παρουσία του Δήμαρχου Λάρνακας και της Αντιπροσώπου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

στην Κύπρο (σημειώνουμε ότι οι επιτιθέμενοι ρατσιστές απέκοψαν και το ρεύμα της εκδήλωσης Rainbow) Το "τούρτζιοι, προδότες" που φώναζαν σε εμάς (ε/κ, τ/κ και μετανάστες) ήταν αυτό που ένωνε τη ρατσιστική παράταξη από τον Κουλία έως το ΕΛΑΜ.

Τέλος αξίζει να μας ανησυχήσει η παραστρατιωτικού τύπου οργάνωση του σκληρού πυρήνα των νεο-φασιστών του ΕΛΑΜ που ήρθε να καθαρίσει μετά. Προφανώς το ΕΛΑΜ αν και όχι επίσημα μέσα στους διοργανωτές, βρισκόταν σε επιφυλακή, κατέβασε αρκετό κόσμο οπλισμένο με μαχαίρια, φωτοβολίδες, πέτρες κλπ και επιχείρησε να σπάσει τον αστυνομικό κλοιό 2 φορές και να χτυπήσει τους εναπομείναντες αντι-ρατσιστές καθώς μαζεύαμε τα υλικά για να αποχωρήσουμε.

Φάλιες, ελευθεριακό δίκτυο στην πόλη
(<http://falies.com>)

Ο αγώνας ενάντια στον φασισμό είναι ο αγώνας ενάντια στο σύστημα που τον παράγει και τον καλλιεργεί

Τα γεγονότα στην παραλιακή Φοινικούδων στις 5/11 έδειξαν τα όρια και τις προβληματικές του αντιφασιστικού κινήματος στην πράξη. Η αυθόρμητη πρωτοβουλία όμως του κόσμου να εμποδίσει τους φασίστες να περάσουν από το φεστιβάλ ανέδειξε την ενότητα που μπορεί να πάρει ένα κίνημα. Η αστυνομία έδειξε επίσης το πρόσωπό της, αφού είχε ξεκάθαρες εντολές να διαλύσει τους αντιρατσιστές, ανεχόμενη τις προκλήσεις των νεο-φασιστών (πέτρες, αντικείμενα, κ.α.) και συλλαμβάνοντας 6 συναγωνιστές μας αναίτια. Εμείς δηλώνουμε ότι δεν θα χαρίσουμε κανένα αγωνιστή και σύντροφο, να αναλωθεί σε στημένες δίκες/παρωδίες. Απαιτούμε να αποσυρθούν όλες οι κατηγορίες εις βάρος τους και να μην κληθούν για απολογία στο δικαστήριο.

Οι οργανώσεις των ελληνόψυχων / εθνοφυλετιστών και λοιπών ανδρείκελων πέρα από τα «λαϊκίστικα» επιχειρήματα που προβάλλουν ότι υπεύθυνοι για την κρίση είναι οι μετανάστες και οι αιτητές ασύλου, έδειξαν ότι πίσω από το «κοινωνικά αποδεχτό» μανδύα του «αντικατοχικού» κρύβεται το πρόσωπο του φασίστα / νεοναζί. Οι ναζιστικοί χαιρετισμοί από «μουζούριδες» νέους, εκτός από γέλιο, μας προκαλούν οργή.

Αλλά τι πρέπει να κάνουμε; Μήπως αρκούν οι αντιπορείες για να σταματήσουν το ρατσιστικό παραλήρημα; Φυσικά και όχι. Ο ρατσισμός και ο

εθνικισμός δεν είναι ένα αγκάθι που ξαφνικά ξεφύτρωσε, και απλά το κόβουμε και τέλειωσε. Κάποιοι τον καλλιεργούν και μας τον ταΐζουν όταν η περίοδος είναι κρίσιμη για τα συμφέροντά τους. Το '80 είχαμε αυξημένη μετανάστευση στην Κύπρο, όμως τότε κανένας δεν παραπονέθηκε για θέσεις εργασίας ή για αλλοίωση του δημογραφικού γιατί οι μετανάστες συνέβαλαν σε αυτό που ονομάστηκε «κυπριακό οικονομικό θαύμα». Πρέπει η κοινωνία να βγει από τη λήθη, να σταματήσει να αναπαράγει την προπαγάνδα των ΜΜΕ και να αγωνιστούμε με μορφές αυτό-οργάνωσης για τα καθημερινά μας προβλήματα. Αυτό που ουσιαστικά πρέπει να κάνουμε ως εργαζόμενοι είναι να οργανωθούμε και να δημιουργήσουμε ανεξάρτητα συνδικάτα βάσης, να προστατεύσουμε τους μισθούς μας απ' τις περικοπές και να υπερασπιστούμε τις θέσεις εργασίας μας από τις απολύσεις – μέτρα τα οποία προωθούνται από Κράτος και Κεφάλαιο. Με αυτό τον τρόπο σταματάμε την εργοδοσία να προσλαμβάνει ανθρώπους αναγκασμένους να δουλεύουν ως χαμηλόμισθοι και να αυξάνεται ο ανταγωνισμός μεταξύ των εργατών / συναδέλφων μας. Στους καπιταλιστές και τα κόμματα με τις φιλελεύθερες πολιτικές τους είναι που πρέπει να βγάλουμε την οργή μας κι όχι στους προλετάριους μετανάστες.

Το ΑΚΕΛ – ως συγκυβέρνηση πριν και ως κυβέρνηση τώρα – και η ΠΕΟ, με τις ανακοινώσεις τους δεν σταματούν να μας παραδίδουν μαθήματα υποκριτικής. Υπογράφει εμπάργκο κατά των παλαιστινίων και απαγορεύει σε καράβια που μεταφέρουν ανθρωπιστική βοήθεια προς τη Γάζα να αποπλεύσουν στα λιμάνια, ενώ παράλληλα διευκολύνει τα γεωπολιτικά σχέδια των κυρίαρχων αμερικανο-ευρωπαϊών. Διατάσσει επιχειρήσεις – σκούπα εναντίον μεταναστών, υπογράφει συμφωνίες με ξένους και ντόπιους επενδυτές, χαρίζει λεφτά στις τράπεζες, κάνει πλάτες σε βιομήχανους, σκύβει κεφάλι στην παπαδοκρατία, εμπλέκεται σε «σκάνδαλα» με ρουσφέτια, ενώ την ίδια στιγμή, κόσμος απολύεται, χάνει συντάξεις και στέκει υπομονετικά σε ουρές υπό τον εξευτελισμό της γραφειοκρατίας. Χρησιμοποιούν πάντα το Κυπριακό ως δικαιολογία να περνούν απ' την πίσω πόρτα τις αντιλαϊκές τους πολιτικές και στη συνέχεια μας πουλούν «σοσιαλισμό» και αντι-ιμπεριαλισμό και με την όποια αντίδραση ή έστω κριτική θυμούνται τις «καλές εποχές» του πατερούλη Στάλιν και φιμώνουν κόσμο, κτυπούν, προπηλακίζουν, ρουφιανεύουν αγωνιστές κ.α. Η διαχρονική στάση του ΑΚΕΛ είναι συνυπεύθυνη για την κατάντια του «εργατικού και αντιεθνικιστικού κινήματος» στην Κύπρο.

Η εργατική τάξη και κυρίως η νεολαία του ΑΚΕΛ πρέπει να βρει τη δύναμη να γυρίσει την πλάτη στην ηγεσία και να πάρει τους αγώνες (που είναι κοινοί και όχι μονοπώλιο κανενός) στα χέρια της.

Ένα κομμάτι επίσης αντιφασιστών, που εκφράζετε κυρίως απ' τις ομάδες των αριστεριστών, έχει δυστυχώς την τάση να θυματοποιεί τον εαυτό της, να μπαίνει σε απλουστευτικές και ρεφορμιστικές αναλύσεις και λογικές, να καταντά φλύαρη και κουραστική με αποτέλεσμα οι φασίστες να βγαίνουν κερδισμένοι και το Κράτος αλώβητο. Οι ακροδεξιοί / νέο-φασίστες είναι ειλικρινείς σ' αυτά που πιστεύουν, γιατί απλούστατα κάνουν αυτά ακριβώς που διδάχτηκαν από το σύστημα. Όταν τους ακούμε να λένε ότι οι πολιτικοί είναι «ξεπουλημένοι πατριώτες» υπάρχει μια δόση αλήθειας, γιατί τα κόμματα είναι πρώτα απ' όλα καπιταλιστές που χρησιμοποιούν πατριωτικά ιδεώδη για να αποκοιμίσουν τις μάζες. Οι ακροδεξιοί χρησιμοποιούνται από το κατεστημένο για να κάνουν τη «βρώμικη» δουλειά που αυτοί δεν μπορούν να κάνουν. Κράτος και παρακράτος είναι ένα. Γι' αυτό να μην εκπλήσσονται οι φίλοι μας αντιφασίστες για την συμμετοχή διαφόρων βουλευτών σε εθνικιστικές / ρατσιστικές εκδηλώσεις και να στρουθοκαμηλίζουν ότι το «φαινόμενο» του φασισμού / ρατσισμού θα λυθεί με παρακάλια στην κυβέρνηση «να θέσει εκτός νόμου τις οργανώσεις τους» (!) ή με τις λεγόμενες «Ευρωπαϊκές νομοθεσίες».

Εμείς πιστεύουμε πως ο εθνικισμός είναι ένα προϊόν που συντηρείται και διαιώνίζεται από την εξουσία, για να αποπροσανατολίσουν απ' τα πραγματικά κοινά συμφέροντα την εργατική τάξη και ολόκληρη την κοινωνία. Ο εθνικισμός όπως και ο ρατσισμός είναι καθαρά αστικός και εξυπηρετεί ξεκάθαρα τα αστικά συμφέροντα. Οι εθνικιστικές λογικές και πρακτικές δεν είναι προς το συμφέρον μας. Αν θέλουμε μια πραγματικά συνεργατική, ανθρώπινη, ελεύθερη και οικολογικά προσανατολισμένη κοινωνία, πρέπει να εξαλείψουμε τον καπιταλισμό. Αν θέλουμε να νικήσουμε τον φασισμό πρέπει να συσπειρώσουμε τις γραμμές της ταξικής πάλης και να συντρίψουμε το Κράτος. Για μια δίκαιη κοινωνία όπου ο πλούτος, τα παραγωγικά μέσα και η γη, θα ανήκουν στο λαό. Όπου θα προάγεται η κριτική σκέψη, και η ανάπτυξη ικανοτήτων και αξιών όπως η αλληλοβοήθεια. Όπου δεν θα υπάρχουν ένοπλες, ένοστολες και παρακρατικές δυνάμεις που για χρόνια τώρα καταπιέζουν τους λαούς. Όμως για να φτάσουμε στο σημείο να κτίσουμε την κοινωνία του μέλλοντος και να αρχίσουμε να μιλάμε ανοιχτά γι' αυτήν, πρέπει πρώτα εμείς οι ίδιοι να δημιουργήσουμε τις κατάλληλες υποδομές αντίστασης μέσα στην κοινωνία. Είναι επιτακτική ανάγκη η οργάνωση από τα κάτω (δηλαδή χωρίς γραφειοκράτες και πεφωτισμένους ηγέτες) με εργατικά σωματεία και ενώσεις, πρωτοβουλίες πολιτών, κοινωνικούς / πολιτικούς χώρους συνένυσης, ομάδες ανθρώπων που να ασχολούνται πάνω σε ειδικά ζητήματα κ.α. Χρειάζεται η άμεση δράση διεκδικώντας αυτά που μας αξίζουν, και τέλος η αλληλεγγύη από τοπικό σε διεθνή επίπεδο. Αυτά μπορεί

να είναι μόνο η αρχή αλλά θεωρούμε ότι είναι ζωτικής σημασίας. Αν θέλουμε να προλάβουμε τις αντιδραστικές καταστροφές που έγιναν στο παρελθόν και οδήγησαν σε ολοκληρωτικά καθεστώτα, πρέπει να δράσουμε ΤΩΡΑ.

Ένωση Αναρχικών
(<http://enosianarxikon.blogspot.com>)

Παρασκευή 5/11: Οι φασίστες επιτέθηκαν σε κύπριους αντιρατσιστές και μετανάστες!

[...] Την Παρασκευή 5/11 ζήσαμε την μεγαλύτερη επίθεση από φασίστες ενάντια σε ελληνοκύριους, τουρκοκύριους και μετανάστες. Τα ΜΜΕ όμως το έχουν ξεχάσει αυτό. Αυτό που πουλάει τώρα είναι η μετανάστευση.

Οι ΚΕΑ, ΚΣΚ, και ΠΑΚ προσπαθούν να μας πείσουν ότι αυτό που τους ενοχλεί είναι η έλλειψη μεταναστευτικής πολιτικής και τα επιδόματα κτλ που δίνονται στους μετανάστες. Δεν τους είδαμε όμως να διαδηλώνουν έξω από υπουργείο Εσωτερικών ή στο γραφείο Εργασίας αφού αυτών η πολιτική τους ενδιαφέρει.

Αντίθετα διαδηλώνουν στους δρόμους των πόλεων καθαρά για να γεμίσουν με μίσος και ρατσισμό τους πολίτες.

Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να βλέπουμε καθημερινά τους μετανάστες να γίνονται θύματα βίας για κάτι που οι ίδιοι δεν ευθύνονται!

Ενώ παράλληλα δεν γίνεται καμία αλλαγή στην μεταναστευτική πολιτική!

Οι υπουργοί Εσωτερικών και Εργασίας βγήκαν αρκετές φορές και διέψευσαν τα επιχειρήματα των φασιστών και των υποκινητών τους.

Οι μετανάστες λένε είναι 100.000. Δεν είναι αρκετοί για να προκαλέσουν δημογραφική αλλαγή. Δεν μας παίρνουν τις δουλειές καθώς για να εργοδοτήσει κάποιος έναν μετανάστη πρέπει πρώτα να ψάξει να βρει έναν κύπριο ή έναν κοινοτικό εργάτη. Αν δεν βρει από αυτές τις ομάδες τότε μπορεί να φέρει έναν μετανάστη. Τα επιδόματα που παίρνουν οι αιτητές πολιτικού ασύλου και πολιτικοί πρόσφυγες, οι οποίοι και μειώθηκαν στους 7000 περίπου, είναι τα ίδια με αυτά που παίρνουν οι κύπριοι και ούτε σέντ παραπάνω.

να είναι μόνο η αρχή αλλά θεωρούμε ότι είναι ζωτικής σημασίας. Αν θέλουμε να προλάβουμε τις αντιδραστικές καταστροφές που έγιναν στο παρελθόν και οδήγησαν σε ολοκληρωτικά καθεστώτα, πρέπει να δράσουμε ΤΩΡΑ.

Ένωση Αναρχικών
(<http://enosianarxikon.blogspot.com>)

Παρασκευή 5/11: Οι φασίστες επιτέθηκαν σε κύπριους αντιρατσιστές και μετανάστες!

[...] Την Παρασκευή 5/11 ζήσαμε την μεγαλύτερη επίθεση από φασίστες ενάντια σε ελληνοκύριους, τουρκοκύριους και μετανάστες. Τα ΜΜΕ όμως το έχουν ξεχάσει αυτό. Αυτό που πουλάει τώρα είναι η μετανάστευση.

Οι ΚΕΑ, ΚΣΚ, και ΠΑΚ προσπαθούν να μας πείσουν ότι αυτό που τους ενοχλεί είναι η έλλειψη μεταναστευτικής πολιτικής και τα επιδόματα κτλ που δίνονται στους μετανάστες. Δεν τους είδαμε όμως να διαδηλώνουν έξω από υπουργείο Εσωτερικών ή στο γραφείο Εργασίας αφού αυτών η πολιτική τους ενδιαφέρει.

Αντίθετα διαδηλώνουν στους δρόμους των πόλεων καθαρά για να γεμίσουν με μίσος και ρατσισμό τους πολίτες.

Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να βλέπουμε καθημερινά τους μετανάστες να γίνονται θύματα βίας για κάτι που οι ίδιοι δεν ευθύνονται!

Ενώ παράλληλα δεν γίνεται καμία αλλαγή στην μεταναστευτική πολιτική!

Οι υπουργοί Εσωτερικών και Εργασίας βγήκαν αρκετές φορές και διέψευσαν τα επιχειρήματα των φασιστών και των υποκινητών τους.

Οι μετανάστες λένε είναι 100.000. Δεν είναι αρκετοί για να προκαλέσουν δημογραφική αλλαγή. Δεν μας παίρνουν τις δουλειές καθώς για να εργοδοτήσει κάποιος έναν μετανάστη πρέπει πρώτα να ψάξει να βρει έναν κύπριο ή έναν κοινοτικό εργάτη. Αν δεν βρει από αυτές τις ομάδες τότε μπορεί να φέρει έναν μετανάστη. Τα επιδόματα που παίρνουν οι αιτητές πολιτικού ασύλου και πολιτικοί πρόσφυγες, οι οποίοι και μειώθηκαν στους 7000 περίπου, είναι τα ίδια με αυτά που παίρνουν οι κύπριοι και ούτε σέντ παραπάνω.

Αυτά τα έχουν ξαναπεί. Όμως τα ΜΜΕ τα έγραφαν με ψιλά γράμματα. Τα κανάλια από την άλλη δεν τα πρόβαλαν καθόλου. Αντίθετα προωθούσαν, και έδιναν παραπάνω χρόνο όπως και τώρα, την τελευταία βδομάδα, στις απόψεις των διαφόρων ρατσιστών.

Υπάρχει πρόβλημα με την μετανάστευση;

Ναι υπάρχει! Όμως οι μετανάστες είναι τα θύματα αυτής της υπόθεσης, και στις χώρες τους και στις χώρες υποδοχής, και όχι οι θύτες!

Καταρχήν η ίδια η μετανάστευση δείχνει ότι υπάρχει πρόβλημα στις χώρες από όπου έρχονται οι άνθρωποι αυτοί. Δεν φταίνε για παράδειγμα οι Παλαιστίνιοι από το Ιράκ που αναγκάζονται να φεύγουν από τα σπίτια τους εκεί όταν ο πόλεμος ξεκίνησε από τις ΗΠΑ και η Κυπριακή Κυβέρνηση (επί διακυβέρνησης ΔΗΚΟ) έδωσε άδεια για τα αμερικάνικα αεροπλανοφόρα να περάσουν από την Κύπρο!

Κάποτε και οι κύπριοι ήταν στην θέση τους. Αναγκάστηκαν να αφήσουν τα σπίτια τους και να ξενιτευτούν στην Αγγλία, στην Αμερική στην Γερμανία για να μπορέσουν να ζήσουν οι ίδιοι και οι οικογένειές τους.

Οι μετανάστες έρχονται εδώ με την ελπίδα ότι φτάνουν στον πολιτισμό, στην γη της επαγγελίας. Έρχονται για να δουλέψουν κάτω από όλες τις συνθήκες. Οι περισσότεροι κάνουν τις χειρότερες δουλειές. Είναι οικιακές βοηθοί, είναι καθαριστές, χτίστες, εργάτες στην γεωργία και την κτηνοτροφία, με βασικό μισθό όταν είναι από τρίτες χώρες 293 ευρώ καθαρά! Ποιος κύπριος θα δούλευε 42 ώρες την εβδομάδα για 293 ευρώ το μήνα;

Από την άλλη υπάρχουν οι αιτητές πολιτικού ασύλου και οι πρόσφυγες. Οι οποίοι σύμφωνα με τον νόμο παίρνουν 678 ευρώ το μήνα επίδομα. Αυτό συμβαίνει γιατί απαγορεύεται σύμφωνα με τον περί προσφύγων νόμο να εργάζονται όπου θέλουν. Αν τους βρεί το κράτος μια δουλειά το επίδομα σταματάει. Πολλές φορές όμως το επίδομα σταματάει χωρίς να έχουν κάποια δουλειά κι έτσι οδηγούνται στην παράνομη εργασία!

Τους συμφέρει τους αιτητές ασύλου; Όχι. Γιατί δουλεύουν τις πλείστες φορές στις κατασκευές, χωρίς ασφάλεια, χωρίς εγγύηση ότι αν έχουν ατύχημα θα μπορούν να αποζημιωθούν ή να νοσηλευτούν, και πολλές φορές και με τον μισό από τον κανονικό μισθό.

Συμφέρει τους εργοδότες; Φυσικά! Γιατί πληρώνουν λιγότερο, έχουν προσωπικό και δεν χρειάζεται να πληρώσουν κοινωνικές ασφάλισεις, γιατί μπορούν να τον απολύσουν ανά πάσα στιγμή αφού είναι παράνομος και δεν δικαιούται να συνδικαλιστεί, μπορεί να τον απολύσει και να μην τον

πληρώσει μια και δεν δεσμεύεται από κανένα συμβόλαιο, ο μετανάστης δεν μπορεί να τον καταγγείλει και άρα τελικά του δουλεύει τζάμπα!

Ακόμη και τους κύπριους μπορούν να πάρουν πιο φτηνά γιατί αν δεν δεχτεί ο κύπριος εργαζόμενος τότε θα πάρει ο εργοδότης έναν ξένο.

Για όλα αυτά όμως δεν φταίνε οι μετανάστες! Και σε καμία περίπτωση δεν το θέλουν και οι ίδιοι!

Η λύση είναι να φύγουν όλοι οι μετανάστες;

Με αυτή την πρόταση στατολογούν οι ακροδεξιοί και οι φασίστες όχι μόνο μαθητές αλλά και εργαζόμενους και συνταξιούχους. Περιμένουν δηλαδή ότι αν φύγουν όλοι οι μετανάστες τότε οι κύπριοι θα θέλουν να δουλέψουν ως οικιακές βοηθοί ή σαν χτίστες με τα χρήματα που δίνουν τώρα οι εργοδότες; Χωρίς ασφάλιση και χωρίς συνδικαλισμό; Ότι οι ξενοδόχοι και οι εργολάβοι θα επαναπροσλάβουν το προσωπικό που απέλυσαν; Ότι όποια εταιρία έχει φύγει από την Κύπρο ή απέλυσε κόσμο θα γυρίσει πίσω; Περιμένουν ότι αν φύγουν οι μετανάστες τότε θα είναι πιο καθαρές οι πλατείες και οι παραλίες;

Αν το πιστεύουν αυτό γελιούνται!

Οι εργοδότες άρχισαν να κάνουν μαζικές απολύσεις μόλις το 2007-2008. Οι μετανάστες ήταν πολύ περισσότεροι πιο πριν. Ο λόγος όμως που έκαναν απολύσεις δεν ήταν ότι ήθελαν ξένους να δουλεύουν για αυτούς αλλά γιατί μειώθηκαν τα κέρδη τους λόγω κρίσης!

Οι δήμοι δεν κάνουν έργα, καθαριότητα και υποδομές επειδή μας λένε ότι δεν έχουν λεφτά! Τα λεφτά αυτά δεν θα βρεθούν ξαφνικά μόλις φύγουν οι μετανάστες!

Αντίθετα αν φύγουν οι μετανάστες θα υπάρχει μεγαλύτερο πρόβλημα με την ανεργία, τα έσοδα στα ταμεία, τα κέρδη των εταιριών και την οικονομική ανάπτυξη της Κύπρου!

Κανείς από αυτούς τους ρατσιστές δεν αναρωτήθηκε τι θα γίνει αν ξαφνικά το 25% όπως λένε οι ίδιοι του πληθυσμού της Κύπρου έφευγε από το νησί;

Θα έμεναν 25% σπίτια ξενοίκιαστα!

Θα έμεναν 25% θέσεις εργασίας κενές, Τα σπίτια θα έμεναν βρώμικα, τα ζώα ατάισια, τα χωράφια ακαλλιέργητα, οι λαϊκές χωρίς πωλητές.

Θα νέκρωναν γειτονιές και χωριά ολόκληρα!

Θα έπεφτε κατά 25% η κατανάλωση! Έτσι θα έκλειναν 25% των υπεραγορών!

Αρα σε αυτόν τομέα θα είχαμε 25% αύξηση της ανεργίας!

Θα έχαναν την δουλειά τους πολλοί δάσκαλοι και καθηγητές που τώρα κάνουν μάθημα σε ξένους μαθητές!

Θα έχαναν την δουλειά τους οι εργαζόμενοι στην υπηρεσία ασύλου, στο τμήμα αλλοδαπών στην αστυνομία, στο τμήμα πληθυσμού και μετανάστευσης, στην αναθεωρητική αρχή προσφύγων, όλοι οι δικηγόροι που εκμεταλλεύονται τους μετανάστες, όλοι οι ατζέντηδες που φέρνουν μετανάστες, κτλ.

Οι μετανάστες σύμφωνα με το Κέντρο Οικονομικών Ερευνών του Πανεπιστημίου Κύπρου συμβάλουν στο 33% της οικονομικής ανάπτυξης της Κύπρου.

Ε και τι να κάνουμε;

Να τους σταματήσουμε να μπαίνουν στην Κύπρο;

Μπορούμε; Η ΗΠΑ, η μεγαλύτερη υπερδύναμη του κόσμου και δεν έχει καταφέρει να σταματήσει την ροή μεταναστών από το Μεξικό! Πώς δηλαδή θα σταματήσει τους μετανάστες η Κύπρος;

Την ίδια στιγμή αν τελικά θεωρήσουμε ότι η πράσινη γραμμή σύνορο δεν σημαίνει ότι τελικά αναγνωρίζουμε και αποδεχόμαστε την διχοτόμηση;

Να τουςβάλουμε όλους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης!;

Αυτό κι αν θυμίζει άλλες εποχές, όπου ο Χίτλερ είχε τους εβραίους μέσα σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, δούλευαν σαν σκλάβοι και, τι ειρωνεία, στην πόρτα των στρατοπέδων έγραφε «η δουλειά μας απελευθερώνει» (arbeit macht frei)

Το πρόβλημα πρέπει να αντιμετωπιστεί μαζί με τους μετανάστες!

Κανένας στρατός, αστυνομία, στρατόπεδα συγκέντρωσης, ή άσχημες συνθήκες διαβίωσης, δεν σταμάτησαν κανέναν μετανάστη από το να αφήσει την χώρα του και να αναζητήσει μια καλύτερη τύχη. Κι αυτό γιατί η κατάσταση που αφήνει πίσω είναι πολύ χειρότερη από αυτή στην οποία έρχεται.

Την ίδια στιγμή δεν έρχεται καθόλου για να πάρει την δουλειά, για να πάρει τα λεφτά και για να «εξισλαμίσει» ή να δημιουργήσει πρόβλημα στον ντόπιο πληθυσμό.

Αντίθετα θα έκαναν τα πάντα για μια καλύτερη ζωή.

Κι αυτή η καλύτερη ζωή μπορεί να κερδιθεί μόνο με το να μπορέσουν να επικοινωνήσουν και να ζήσουν μαζί ειρηνικά οι μετανάστες με τους ντόπιους.

Πώς θα γίνει αυτό;

Με προγράμματα ένταξης και αφομοίωσης των μεταναστών στην τοπική κουλτούρα και πολιτισμό.

Νομιμοποίηση, και νόμους που να μην αφήνει παράνομους μετανάστες να γίνονται θύματα εκμετάλλευσης.

Δικαίωμα στην εργασία, αλλά και δικαίωμα στον συνδικαλισμό.

Τον μόνο που φοβούνται οι εργοδότες και η μόνη δύναμη που μπορεί να σταματήσει τις απολύσεις, τους χαμηλούς μισθούς και την εκμετάλλευση είναι η αντίδραση, η πάλη των εργαζομένων.

Κοινός αγώνας κυπρίων και μεταναστών η μόνη λύση!

Οι εργαζόμενοι δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν καθώς όλοι, ντόπιοι και ξένοι έχουν τα ίδια συμφέροντα: δουλειά, καλό μισθό, κοινωνικές ασφαλίσεις, κατοικία, παιδεία υγεία.

Οπότε όταν οι εργοδότες θα χρησιμοποιούν το επιχείρημα ότι ο μετανάστης είναι πιο φτηνός και άρα πιο καλός τότε θα μπορεί και ο μετανάστης να απεργήσει μαζί με τον κύπριο, να μην δεχτεί χαμηλότερους όρους εργασίας αλλά ίσους με τους κύπριους κι έτσι οι εργοδότες δεν θα έχουν κέρδος να πάρουν τον μετανάστη σε σχέση με τον κύπριο. Μόνο έτσι μπορεί να σταματήσει η εκμετάλλευση των μεταναστών εργαζομένων εις βάρος των ντόπιων εργαζομένων.

Μόνο έτσι θα μπορέσουμε να κερδίσουμε μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση, χωρίς φτώχεια και ανισότητα.

Κοινός αγώνας είναι αυτός που θα σταματήσει και τους φασίστες. Γιατί μπορεί αρχικά να μιλούν για τους μετανάστες οι οποίοι είναι πάντα εύκολος στόχος, αλλά έχουν ήδη αρχίσει να χτυπούν κύπριους αντιρατσιστές και αριστερούς.

Έτσι ξεκίνησαν και οι ομάδες του Χίτλερ, πρώτα με τους εβραίους, μετά με τους αριστερούς, μετά με τους συνδικαλιστές και μετά με οποιονδήποτε δεν υποτάσσονταν στις ιδέες τους.

Αθηνά Καρούατη

Νεολαία Ενάντια στον Εθνικισμό

μα η ποίηση είναι μια πόρτα ανοιχτή...

Σε ένα άδειο νυχτερινό τρένο...

Δε θυμάμαι πόσους εαυτούς άλλαξα
Μέχρι να καταλήξω
Σ' εκείνον που θα αντέχω περισσότερο,
Σ' εκείνον που θα αντέχεις περισσότερο,
Σ' εκείνον που θα αντέχουν περισσότερο.
Σ' εκείνον που θα αντέχει περισσότερο
Ή μάλλον περισσότερα.
Προσαρμοστικός.
Λειτουργικός.
Παραγωγικός εαυτός.
Εκείνος που τελικώς θα ταιριάξει στο καλούπι.
Καταπίνω την κραυγή και συνεχίζω.
Ερुकίνη

Ποληπλάνησις

Με τηνπραμάτεια τους ένα σωρό
Τροχήλατα εικάσματα
Τρεκλίζοντα κωλόπαιδα πλατείας
Οι μπάτσοι με τα μέτρα ασφαλείας
Μια πόλη με φαντάσματα
Τόν εαυτό μου ψάχνω να βρω.

Γερνάω σαν αλλιώτικος κάουμπου
Ακούω
Τις πόρνες που φωνάζουνε
«κερνάω μια συνουσία, come on boy»
Ακούω,
Τους δήθεν που όλο κράζουνε.

Πλανιέμαι μέσα στα σοκάκια
Θαμώνας είμαι σε μπαράκια
Αλλοδαποί με μάτια θλιμμένα
Χειμερικώς γυρεύω εμένα.

Φαίδρα Κένθου

σημείωσις στ'

Κάποιον Γενάρη σκέφτηκα να βγω απ' το σπίτι
και να το κοιτάξω απ' έξω
σαν να ήθελα να μάθω
ποιος ζούσε εκεί μέσα
Στην εξώπορτα κάποιο κορίτσι
έκλεγε με λυγμούς κι έκοβε άνθη
«Δεν θα μου μείνουν καθόλου άνθη!», φώναξα
Με κοίταξε απορημένη κι έτρεξε μακριά μου
αν και πρόφτασε να φυτέψει
φαίνεται το βλέμμα της
Σαν έρχεται η άνοιξη από τότε
στον κήπο μου ανθίζουν βλέμματα
Κι έτσι μπαίνω κάθε φορά κυνηγημένη σπίτι μου
γι' αυτό δεν έχω μάθει ακόμα ποιος ζει εκεί μέσα
όπως δεν είδα και τα κοντινά μου πρόσωπα
Αυτό που γνώρισα μονάχα στην ζωή είναι τα άνθη
και την μοναξιά τους.

σημείωσις ζ'

Κοιτούσα πάντοτε αόρατες γιορτές στον δρόμο
θα μπορούσα να πω πως μου έλειψε η σιωπή
η απόλυτη
Αν κι εμείς την γνωρίσαμε
σε όλες τις άλλες της μορφές
που απλόχερα μας χάρισε η ματαιότητα
Σαν το παγωμένο χέρι κάποιου που πέθανε
χωρίς να δει ποτέ το πρόσωπό του
Σαν το φως στις σελήνης που μπήκε από το παράθυρο
Θεέ μου αυτό το παράθυρο...
Κάποιο τυφλό χέρι
πρέπει να 'ρθει και να το κλείσει

Η ΧΑΡΟΥΠΙΑ ΣΤΟ GOOGLE

Το δωμάτιο που είχε χωματένιο πάτωμα
ήταν το πιο ζεστό,
παρακολουθούσε τη θεία να το ραντίζει
και να το σκουπίζει.

Κάθε βράδυ

περιδιάβαζε το σπίτι και τον κήπο,

θυμόταν ακόμα και τις τρύπες από τα καρφιά στον τοίχο.

Έμπαινε σ' όλα τα σπίτια στο Βασίλι,

μετρούσε τα βήματα μέχρι την Κανακαριά

τριγύριζε στα γύρω χωριά.

Όταν είδε στο Google Earth την χαρουπιά

όπου άφηνε το τράκτορ δωδεκάχρονος

και έτρεχε

πρώτα στο θάμνο με τα σκίνα

και μετά στη θάλασσα

για να μην κάψει τα πόδια του

έκλαψε πικρά.

ΟΔΙΚΟΣ ΧΑΡΤΗΣ

Βλέποντας τον οδικό χάρτη

Λευκωσίας και προαστίων

η οδός Fuat Paşa τελειώνει στην Δίωνος και Ιασίου

η Defne Yüksel στην Λάμπρου Πορφύρα

η Yenice Şafak στην Λεοντίου Μαχαιριά

κοντά στον Προμαχώνα Ρόκα

στους παλιούς χάρτες το ποτάμι διέσχιζε την πόλη

αλλά ο Σαβοριάνο άλλαξε την κοίτη

για να γεμίσει με νερό την τάφρο.

Εκεί τις Κυριακές οι οικιακές βοηθοί

από την Σρι Λάνκα απλώνουν τα μαντήλια τους

και τρώνε μαζί.

Οι φοίνικες τους θυμίζουν τον τόπο τους.

Νίκη Μαραγκού

μα δεν ακούει κανείς...

Μια μορφή
που να μας διδάξει προσπαθεί
μα ποιος την ακούει; Λες και
είμαστε κουφοί...

Πάλεψε, κύριε καθηγητά
να μας φωτίσεις τα μυαλά
μα το ξέρεις, κι εσύ κι αυτοί, καλά
πως για αλλού ταξιδεύει ετούτη η
καρδιά...

Γνώσεις και θέματα πολλά
και λέει, πως αν τα μάθεις όλα θα
'ναι καλά
έξυπνος θα γίνεις, ανεπτυγμένο
μυαλό,
θέματα και γνώσεις ένα σωρό..
και δε χωράνε, δε χωρά
στην τρύπα των επιστημόνων να
μπω.

Τέτοια όνειρα δεν έχω εγώ
δε με νοιάζει, αλλού θα την βρω...
σε σχολεία και καρέκλες δεν
μπορώ
δεν αντέχω, κύριε καθηγητά...
δε χωράνε, δε με νοιάζουν αυτά!

Έτσι μου μάθατε, δε φταίω,
απ' το δικό σας ποτάμι δε ρέω
μια σελίδα ασκήσεις
δε θα βρω τις λύσεις
άλλα τώρα με απασχολούν,
μα εκείνοι δε τ' ακούν
όσο κι αν τα φωνάζω
βλάκα με κάνουν να μοιάζω...

δε μ' ακούει, δε μ' ακούει κανείς...
τα δικά τους λένε, κύριε καθηγητά

γι' αυτό και ποτέ δε θα πάμε
μπροστά...
δε μ' ακούνε, δε μ' ακούει κανείς
λες και είναι κουφοί θαρρείς.
Ένα χέρι βοήθειας πού να βρεις;
Σιωπές;
Η μήπως όλα τα σπάζεις και
αντιδράς;

Δε μ' ακούει, δεν ακούει κανείς,
του κακού νερού της πηγής
λένε δεν ξέρει κανείς την αιτία...
τη νέα γενιά δεν ακούει κανείς.
Θα σιωπήσει,
τους τοίχους με συνθήματα θα
γεμίσει...
το σύστημα θα ακολουθήσει
μέχρι το ποτήρι να ξεχυλίσει...

Ναι, κύριε καθηγητά
με τις γνώσεις των δρόμων, των
τοίχων, θα πάμε μπροστά!

Μια μοτοσυκλέτα έχω και οδηγώ
προχωρώ και όλο προχωρώ
από πολλές γειτονιές περνώ,
τις λύσεις στις ασκήσεις ψάχνω να
βρω...

και δε μ' ακούει, δεν ακούει
κανείς...
και νυστάζω, νυστάζω πολύ
και κοιμάμαι... μια θέση στην τάξη
φαντάζει κενή!

Μύρια Ονησίλου

τεύχος 7
νοέμβριος 2010